

(Ο Κόντας με έβλεπε και τόσο μεγαλειοσμίονοι τους Ξυλίνους κερφόρους και σύννους).

- Φ.— Και τί θραβέζεις, τζόγχα;
 Κ.— Λόγχα και μόνο λόγχα.
 Φ.— Δέν έχεις θρόλου κίφια.
 Π.— Μελαγχολίας νέφη στίφου το μέτωπό σου.
 Φ.— Γιά πές μας τόν σκοπό σου.
 Κ.— Θ' αποχωρήσω... δέν είναι φέμματα... δίδέν μ' άρέσει τίποτα πλέον, μήτε και φίλων κι' έχθρών μου βλέμματα, μήτε κι' άγάπη τών Βασιλέων.

Ώδέν μ' άρέσουνε φωτίζεις και λαύρακις και Συνελεύσεων φωναίς και χάβρακις, δέν θέλω στήνη, στρουγγα, κοπάδια, δέν θέλω Ρόπα, δέν θέλω λάβχα.

Δέν θέλω νύστα, δέν θέλω βρασι, μόνον καθήφειαν θέλω φρικτήν, και να μην έχω καμμίαν σάσιον, μήτε την άφρογον και την ψεκτήν.

Δέν θέλω πλέον έμπρός και πίσω πληθόν φωστήρων έπιφανών, μήτε να τρέψω και ν' άκουμπήσω ού Ράλλη στήθος έρατεινόν.

Έλαγας δέν θέλω, μήτε Κορδόνια, όπου περνούσαν εις άλλα χρόνια, μα μήτε πούκου πρασίνοιο κλώνους, που τούς μαυρίζουν ο' αυτούς τούς χρόνους.

Ώδέν μ' άρέσουνε οάν πριν άρώματα, δέν θέλω νιράβαλα, σιφίσι, σκοτοφρα, δέν θέλω σύμβολα, δέν θέλω χρώματα, πράσινα, κίτρινα, κόκκινα, ακοφρα.

Μήτ' Εθρωπαίων θέλω στεφάνους, μήτε και τίποτα γιά μ' να λέχχη, μήτε κι' εκείνους τούς Ζαβιτζάνους, όπου μου' κάθισαν εις τό στομάχι.

Θέλω Γκαλαδάδες να μ' άπειλούν οάν να τούς πρώγω το πιονοκί, δέν θέλω Κόντα να με καλούν, μήτε Κορφάτη και Θεωτόκη.

Δέν θέλω τίλους, δέν θέλ' όνόματα, μήτε κι' αξίαις γιά ταξίωματα. Δέν θέλω νάμαι τύπος φρατός, δέν θέλω νάμαι μήτε μοιρατός.

Δέν θέλω σχέσεις με τούς ανθρώπους, θ' αποχωρήσω ο' άληθινά, θέλω να φύγω ο' έρημους τόπους, να πάω ο' όρη και ο' δουνά.

Έκει θα ζήσω χωρίς να στρέφωμαι ο' σταν πρώτο πόνο και τόν καμμό, με τ' χαρτάρα της γής θα τρέφωμαι, με τ' θηρία θα πολεμώ.

Ίσως κι' Ηγούμενος να γίνει τζόγχα με φορομάνικα και κομπολόγια, ίσως και πάλι φορώντας ράσο ο' μοναστηρι μέσα περσώ.

Κι' έτσι να μείνω, κόσμε θνητέ, γιά την φυχολοα μου την λυπημένη, χωρίς ο' εκείνο να μ' μη ποτέ καμμά καλόγρησ μαυροτυμένη.

Κάπου το βήμα πλήνης θα φέρω, μα που θα πάω κι' έγω δέν ξέρω. Γιά μ'ένα τίποτα πλέον δέν μείνει, μήτε Κουβέρνο, μήτε Βουλή... αποχωρήσεως όρα σημαίνει, φίλο τόν Ράλλη και με φίλε.

Μονάχος σου θέσαι κι' έμε θα θυμάσαι, και πάντα θα κλαίς.

Και σύ Ζαβιτζάνε, ο Κόντας που νάσαι; με πόνο θα λές.

Ο Γούναρης ο Πατρινός νέος διάδοχος κλεινός.

(Ο Θεωτόκης προχωρεί με νέφος σιφίφους βαρύ).

Θ.— Τησ' άπογοητεύσεως κυττάζετε τό θυμα, μη μ' έκλαμβάνετε οκιάν, φυγεσθαι από μνήμα. Κι' αν ραβινός ος φαινεται και φωτοβόλον σέλας, μα κρύπτεται τσάσ μελανός τό στήθος μου θυέλλας.

Άναποσάστως συνθεθείς με τόν ρεπουμπλικιάνο, και ο' τους Κορφούς μου νικηθείς από τόν Ζαβιτζάνο,

ε' κούταξα τριγύρω μου μελαγχολίας όρη, και ο' στήν' Εθνωσύνειλουσι μ' έφεραν με τό ζερι.

Και θέλωντας μη θέλωντας πηγαινω τυπικώς χωρίς να συλλογίζωμαι γιά κράτους άνασθηλωσι, και τσούν είμαι κατηγής και μελαγχολικός, που ο' έλους τώρα φαινομαι οάν την Αποκαθήςλωσι.

Δέν θέλω σχέσεις πανταλώς μαζί με τούς εν τέλει, και ποός θα γίνη Πρόεδρος παντάρα δέν με μέλει. Κι' αν κάνουμε ταμπλό ειδών και ξαφνικό μεγάλο, κι' αν βγάλουμε τόν Ρακκιδάν, τόν Έσλι, κι' έσοιον άλλο.

Κι' αν άλλο Πρόεδρο ζήτουσ οί με τόν Κυρκακούλη, κι' αν άλλο Πρόεδρο ζήτουσ οί φίλοι του Αρακούλη, κι' αν θέλουμε κι' ο' Θεσσαλοι' δικό τους Προεδρείο, γιά τούτα ζήτη, τζόγχασι μου, δέν νοιώθω μήτε κρύο.

Κι' αν ο Αρακούτης προς τημην ο' έμε τ' μάτια στρέψη,

**Ψάχνουν με προβολείς
Πρόεδρο τής Βουλής.**

και την ΄δική μου συνδρομή
τὸ μοῦσι μου γυρέψη.

Κι' ἂν τώρα τὴν Κυβέρνησιν τὴν ἀνασηματίσῃ
καὶ νείαν καταρτίσῃ.

Κι' ἂν ἐξαφῆα Κυβέρνησις προβάλῃ τῆς Ραλλοῦς,
τῆς τόσοσιν προσφιλοῦς.

Καὶ κάθε κόμπος ἂν λυθῇ
κι' ἂν πάροιν ὅλα τέλοσ, ἄλλ' ἂν ὄντα
κι' ἂν κατ' ἀνάγκην προσκληθῇ
κι' ὁ Κρήσ ὁ Βενιζέλοσ.

Κι' ἂν κάνουν καὶ Κυβέρνησιν ὑπερσοσιακὴν
ὡσ εἶδοσ πασοατέμπο,
ἐγὼ σ' τὴν ἀποχώρησιν ἔμοῦ τὴν τραγικὴν
γυμὰ ὡσ παραπέμπο.

Κι' ἂν μείνῃ κι' ἡ Συνέλευσις τῆσ Ἀναθεωρήσῃσ
ἔπου τὴν θέλουσ μερικὸν,
κι' ἂν γίνῃ καὶ Συντακτικῇ,
γιὰ ἄμένα, ὑδ' ὄγκωσ, ἔφρασε καιροῦ ἀποχωρήσῃσ.

Ἐτελείωσαν τὰ φέμματα...
μακρὰν φιλάταν ἑλέμματα...
τόπα... ὅ ἀποχωρήσῃ.

Τὸν Γούναρην τὸν Πατρινοῦ
διάδοχοιν παντοτεινοῦ
ἐπιθυμῶ νὰ χρίσω.

Ἄλλὰ κι' ἐκεῖνοσ ἔμαθα πῶσ εἶναι λυπημένοσ
κι' ἀπογοητευμένοσ.

Ὁ χρόνοσ τῆχει φαίνεται τῆσ Ἐθνοσυνελεύσῃσ
νὰ πάθουσ ὅλ' οἱ προσφιλεῖσ ἐξ ἀπογοητεύσῃσ.
Κανίνας ἀνακούφισιν δὲν βρίζκει σ' τὰ δεινὰ του,
κάθε ψυχῇ περιλυσὸσ ἐστὶν ἕωσ θανάτου.

Ὁ Γούναρῃ μου, μὴ λυποῦ...
ὄ γίνε Κόντεσ τοῦ Λοικοῦ...
ὄ ἔμένα μὴν ἐλπίζετε.

Κανεῖσ δε μὴν παρακαλῆ...
δέξου τὸ κόμμα, προσφιλῇ,
ποῦ κόσμοσ τὸ λιμπίζετα.

Κι' ἂν ὁ Γαλαβασ ὁ Πατρινοῦ
κι' ὄσοι μὲ φάλλουσ ἀπηγῆσ
μομφῆσ στοιχεῖα κατ' ἔμοῦ ζητήσουσ— ἄμεί—
ὄ τούτουσ πληροφορήσῃσ περὶ τῶν κατ' ἔμέ.

Ἦέσ τουσ μοιραίοσ ἀρχηγῆσ πῶσ ἦμουσ εἰσ τὸ κόμμα,
πῶσ εἶχα πνεύμα πρόθυμοιν, ἄλλ' ἄβρανόσ τὸ σῶμα.

Ἐπέε τουσ πῶσ ἡ κρῆσισ μου
ἀνέκοπε τὰσ δράσῃσ μου,
κι' ἐκεῖνη, μέλισ μ' ἔβλεπε σφριγῶντα γυὰ πατριδα,
γυῶτοσ φῶρ νέντε, μούλεγε, καὶ σφῶνε τὴν ἀρεδα.

Ἦέσ τουσ πῶσ τούτῃ τὴν ὁρμῇ
μοῦ κόβει καὶ τὴν ζῆσι,
πῶσ ἔχω λιγερὸ κορμὶ
καὶ δακτυλίδι μέση.

Ἦέσ τουσ πῶσ ἦμουσ μπόδ ἐιδῶν εἰσ τοῦσ καιροῦσ τοῦσ τότε,
πῶσ ἔδνα τὴν σκούφα μου γυὰ τὰ κουδαριναλήκμα,
Ἦέσ τουσ πῶσ μέουσ ἐπαιῖα καὶ πόκερ ποῖτε ποῖτε,
καὶ μὰ φορὰ πῶσ ἐπαιῖα μονὰ ζυγὰ σιτικα.

Κι' ἂν ἔλα δὲν φανοῦν αὐτὰ
ἰσοῦσ κατηγοροῦσ ἀρεκτὰ.

Ἦέσ τουσ πῶσ ἀγκαλιζάστικα μὲ τὸν ρεπουμπλικάνο,
Ἦέσ τουσ καὶ λέδῃα σ' τοῦσ Κορροῦσ πῶσ ἀρχιστὰ νὰ κάνω,
γὰ νὰ θυμοῦμαι τὴν Ἐλῆσ, ποῦ τόσο νεοσοοὶ
φαναῖζουσ νὰ τὴν δάλωμα σ' τὸ ζυγὶ γυὰ τουροῖ.

Κι' ἄν τέτοια κακοεργήματα δὲν φθάνουνε μεγάλα γιὰ κατηγορητήριο, πὲς τους ἀκόμη κι' ἄλλα, πὼς τώρα δὲν φορῶ φηλό, πὼς ἔβαλα κασέρι, διπλάς ἢ ρετιγκάτσι μου, διπλά τὰ πανοφόρια μου, μὰ πὲς τους πὼς ἐπάντρεφα καὶ μὴ μοναχοκόρη, μὰ πὲς τους πὼς ἐπάντρεφα κατόπι καὶ τὰγόρια μου.

Δίξουν τὸ κόμμα, Πατρινέ, κι' ἐν τούτῳ πάντα νικά...
καὶ μὴ τὸ θεό μου ο' εὐλογῶ,
καὶ σὺν Ἀλέξανδρῳ κι' ἐγὼ
χρῖς διάδοχον ἔμοῦ τῆς Πάτρας τὸν Παρδίκαι.

Εὐφημῆτε συνεδρίας Συνελεύσεως ἀγρίας.

Φ. — Ἐὰ θεορεῖα τῆς διπλῆς πάμε νὰ ξεκλειδοῦμε κι' ἔλα κι' ἔμεινε, θεὸ Περικλῆ, ἄπογοιτηθοῦμε.
Ἄπογοιτησε τὸ πᾶν, παντοῦ μαλαγχοῖλα, κι' ἄν τύχ' οἱ Τοῦρκοι ξαφνικὰ νὰ μπου' στῆ Θεσσαλία, ἔμεις νὰ τοὺς φωνάξωμε: κι' ἄν ἔβλεπε καυγάδες, καὶ στῆν Ἀθῆν' ἄν εἴθετε μὲ τοὺς Κερῖμ- Ἀγάδες, σὰς βεβαῖομε καὶ γι' αὐτὸ πὼς δὲν θὰ δώσωμε λεφτό, γιὰτ' εἴμαστε περίλυποι κι' ἀπογοιτημένοι, κι' οὔτε γιὰ νὰ σὰς ἔβρωμε κουργῶ δὲν μὰς μένει.

Σπουδαῖαν διατρέγομεν, μαλαγχοῖλας κρίσιν
κι' ἄς δώσωμε τι θὴ δῆλῶ...
εἶθε καὶ σῆς τυχάρπατσι κατὰ τὴν νέαν ῥῆσιν
τοῦ χρυσοκόμη Ρέλλη.

Π. — Γι' αὐτὴν τὴν ῥῆσιν μεγάλο χάρι,
κι' ὁ Δημητράκης τέτοιο φωνάζει
ὀρθόσωο πάλι, ρεπουμπλικὰ μου,
μ' ἔπρεσαν πάλι τὰ νευρικά μου.

Παραμερίστε... θὰ πάρω φόρα...
ἔλα μὲ φανίνοια νάνοι, Ζαχαρίας,
κι' οἱ πληρεξούσιοι, ποὺ βῆχαν τώρα,
ἔλοι τυχάρπατσι κι' ἔλα τυχαῖοι.

Παραμερίστε... οὐτὸ τυχοῦδῆ...
ἔλους τοὺς γένους κῦττα τους κι' ἄστους...
ἀπογοιτησαν κι' ἐγὼ, παιδὲ,
ἔχω μὲ τούτους τοὺς τυχάρπατσους.

Ἐλέπει ἀφροῦ οἱ στόματα ρητόρων νεροβράτων
καὶ κατὰ Ρέλλη μαινόνται πολλοὶ τῶν τυχαρπῆστων.
Τυχάρπαστος, τυχάρπαστος, φράσι τρανὴ κι' αἰώνιος,
κόσμος μ' αὐτὴν τρεβάζει,
καὶ τὴν μεταβιδάζει.
ὁ Δύση καὶ ο' Ανατολὴν ἀφώριμας Μαρκόνιος.

Φ. — Σεπτέμβριος ἔπερασε, καὶ τὴν Ρωμῶν τὰς κράσεις
σφραγίσας τὰς ἀφώριμας τοῦ Δημητράκη ἢ φράσι.
Σεπτέμβριος ἔπερασε καὶ Πρέεδρος ἀκόμη,
καὶ δὲν ἤκουσθῃ παλαιῶν καὶ τυχαρπῆστων γνώμη.

Σεπτέμβριος ἔπερασε, καὶ καθήμες, καυκάλλας
ἔβησαν τὰ κῦτταρα Καντοπούλου καὶ Διάλλας.
Κι' ἢ τῆς διπλῆς οὐκ ἤτησι ο' αὐτὴν περικοστάρην,
πὼς εἶναι δυνατόν ποτὲ
σὺν φηρισθῶνε Βουλευταὶ
νὰ μένουνε καὶ Δήμαρχοι καὶ Συμβολαιογράφοι.

Κι' ὁ Κουλουμδάκης ἔξαφνα μέσα στῆς ρητορείας
εἶπε μὴ φράσι δυνατὴ γιὰ τῆς παλῆαίς πατρίδας.

Τότε δὴ τότε ξαφνικὸ καὶ μαῶρη συμφυρέλια...
ἄφρούσαν τυχάρπατσι κι' ἀμοστάκια μουρέλια,
κι' ἔκλεινε, ποῦχουσε μαλλὰ καὶ γένεια σὺν μπαμπάκι,
κι' ἔγιναν κουλουβέχτα μ' αὐτὸν τὸν Κουλουμδάκη.

Κι' ἢ Συνέλευσις τὴν ἔβην παρουσίασε θεοτόμοι,
γδοποῖ, πάταγοι καὶ ὀρθοί...
ἔχασε κι' ὁ Θεοτόκης τὴν ἀπογοιτητοῦ τοῦ
κι' ἄγριος ἔχειρονόμα.

Ἐἶδα μαχομένον λύσσαν
μὲ μαποσούνη σηκωμένα,
καὶ τὰ μάτια τῶν δὲν ἦσαν
παρὰ κέρβουν ἄναμμένα.

Θάμα τῶν θαμάτων
κι' ἔνα θάμα τῶν θαμάτων.
Κι' ὁ Κορράτης ἔλος μῆνος
κι' ὁ Κορράτης θυμωμένος
ῥίχνεται στὸν Κουλουμδάκη,
λὲς καὶ νάταν κουταδάκι.

Σεπτέμβριος ἔπερασε κι' Ὀκτώβριος σιμόνει,
κι' ὁ Θεοτόκης ἀρχισε κι' ἔκλεινε νὰ θυμῶν.
Σεπτέμβριος ἔπερασε μὲ κουτούρο κουδέταν
κι' αὐτὰ μὰς λέει μὴ διπλῆ ἔλακα μὲ πατίντα:
Κονταῖτε νὰ γίνετε καθὼς οἱ Πορτογάλλοι,
ποῦ πάλι ἐπανάστασε τοὺς ἔμεινε μαρδῆ.

Καὶ μὲ τοὺς Πορτογάλλους
καθένας ταλανίζει,
καὶ τῆς διπλῆς τοὺς σάλλει,
κι' ὁ κόσμος ξεφανύει,
πὼς εἶναι τοῦτο γὰρ
λὲ Γκρεῖς ἢ Πορτογάβι.

Σεπτέμβριος ἔπερασε, κι' αὐτὴν τὴν ἔδομαδα
λένε πὼς ἔβλη ἄιγυρα κι' ἢ τῆς Τουρκίας Ἀρμάδα,
ποῦ ν' ἀφανίσθῃ ἔβληκε τοὺς Ροῦμ' ἔξ' ἐλοκλήρου...
νάτην, παρδῆσαν τὰ νερά,
κι' ἴσω τὸ πρῶτα τῆς πυρᾶ
νὰ τὰ δεγθῇ τὸ σπῆμα μου κι' ἢ Σοῦβα τοῦ θαλήρου.

Πᾶνε τούτοις ἔδομαδες
κι' ἔλα χάσωμε σὺν χαζοῖς,
καὶ μὰς ἀπειλοῦν Ἀρμάδες,
καὶ μὰς ἀπειλοῦν Λαζοῖ.

Τρέχει καὶ οἱ τούτοις φίλους πατριῶν ἀναποσπῆστος,
τρέχει ο' ἔλας τῆς ὀράδας, τρέχει καὶ σπῆς τυχαρπῆστος,
κι' ἔλο τέτοια τοὺς μιλῶ:
ἢ νὰ βάλετε μισθὸ
καὶ νὰ παύουν τὰ βροσῆρα,
ἢ νὰ πάτε στὸ καλὸ,
δηλαδῆ στὰ ἔμοκρηδῆ.

Τοῦ κάκου... μῆτε φεύγωμε, μῆτε μισθὸ δὲν εἶχουν,
μῆτε σὺν φιλεπάτριες τὸν κόρακα δὲν εἶχουν,
κι' ἔρα τὴν ἔρα καρτερὰς τυχάρπαστο μπεντάχι...
Π. — Δίξουν καὶ σὺ, τυχάρπαστε, τρεῖς ματασοικὰς ὅτῃ ῥῆσιν...

Μὲ ὄραρον γαίνωμε πιεσοῦ τοῦ Καστολεῖου τὸν νεκροῦ.

Ἐτοῦ ξαφνικοῦ θανάτου σου τὴν ἔβλη τὴν μεγάλη
δοῦ Μούσας, μὲ τὸν ἀρβυθὸν καὶ τὴν γραμμάτων ἄλλη,
χειρομαρμέναις σήμερα φιλοῦν τὴν κορυφῇ σου,
καὶ κλαῖνε μὲ τὴν κόρη σου καὶ μὲ τὴν ἀδελφῇ σου.